

Lezing uit het boek Jeremia, hoofdstuk 29, de verzen 4 tot en met 14,
uit de Nieuwe Bijbelvertaling (NBV)

[4] ‘Dit zegt de HEER van de hemelse machten, de God van Israël, tegen de ballingen die hij vanuit Jeruzalem naar Babel heeft laten voeren:

[5] Bouw huizen en ga daarin wonen, leg tuinen aan en eet van de opbrengst,

[6] ga huwelijken aan en verwek zonen en dochters, zoek vrouwen voor je zonen en huw je dochters uit, zodat zij zonen en dochters baren. Jullie moeten in aantal toenemen, niet afnemen.

[7] Bid tot de HEER voor de stad waarheen ik jullie weggevoerd heb en zet je in voor haar bloei, want de bloei van de stad is ook jullie bloei.

[8] Dit zegt de HEER van de hemelse machten, de God van Israël: Laat je niet misleiden door je profeten en waarzeggers. Hecht geen geloof aan hun dromen; ze dromen slechts wat jullie wensen.

[9] Wat ze jullie in mijn naam profeteren zijn leugens. Ik heb hen niet gezonden – spreekt de HEER.

[10] Dit zegt de HEER: Als er in Babel zeventig jaar voorbij zijn, zal ik naar jullie omzien. Dan zal ik mijn belofte gestand doen door jullie naar Jeruzalem te laten terugkeren.

[11] Mijn plan met jullie staat vast – spreekt de HEER. Ik heb jullie geluk voor ogen, niet jullie ongeluk: ik zal je een hoopvolle toekomst geven.

[12] Jullie zullen mij aanroepen en tot mij bidden, en ik zal naar jullie luisteren.

[13] Jullie zullen mij zoeken en ook vinden, als jullie mij tenminste met hart en ziel zoeken.

[14] Ik zal me door jullie laten vinden – spreekt de HEER – en ik zal in je lot een keer brengen. Ik zal jullie samenbrengen uit alle volken en plaatsen waarheen ik je verbannen heb – spreekt de HEER – en je laten terugkeren naar Jeruzalem, waaruit ik je heb laten wegvoeren.

Uit de Inleiding van het boekje ‘Als ik de brug van Kampen zie, dan denk ik: ik ben thuis’

(uitgave van PKN Kerk in Actie, auteur Geesje Werkman, september 2011)

Kracht

De kracht en de positieve manier waarop de mensen die ik interviewde in het leven staan, blazen me zowat omver. Natalija, die nergens mag zijn, jubelt me toe: “Ik ben geslaagd!”. In de ellendige periode dat ze hier niet mocht zijn, maar ook geen enkel ander land haar toeliet, studeerde ze Nederlands en voltooide haar HBO-opleiding, met hulp van de Stichting voor Vluchtelingenstudenten UAF.

En wat te denken van François, die vrijwilliger is bij het kerkkoor en het ROC, terwijl hij in de noodopvang woont en geen erkenning krijgt als vluchteling. Hij weet dat hij zijn familie in dit leven niet weerziet. Ze zijn immers vermoord, allemaal. Ook hij studeert. Zodra hij zijn verblijfsvergunning krijgt, gaat hij werken, heeft hij een baan. Net zoals hij het leed laat zien over de genocide, straalt de vreugde over zijn baan van hem af.

Sally, als heel jonge vrouw, in een totaal onbekende omgeving, na zeven maanden in de gevangenis, kan zich op God beroepen als ze nee zegt tegen een arts die haar adviseert te tekenen voor euthanasie van haar pasgeboren baby.

Mina, de dochter van Maryam, haalt haar MBO-diploma en studeerde in de tijd dat zij en haar familie van hot naar her werden gesleept. Ze blijkt haar vak zo goed te beheersen dat ze na haar stage in de Vijverhof een vaste baan krijgt.

Hoesein ziet het leven zitten, wil werken aan zijn toekomst, terwijl zijn vrouw is omgekomen door een gunshot. Hij heeft afscheid genomen en haar nooit weer gezien.

Als de verhalen door mij heen gaan, denk ik: God leeft, en Hij doet nog steeds wonderen. Hij toont zich namelijk in de kracht van deze mensen. We mogen dankbaar zijn dat we Hem kunnen zien in de verhalen van deze mensen.

Nederland mag dankbaar zijn voor deze medeburgers.

Valse hoop

Kerken wordt nog al eens verweten valse hoop te bieden aan uitgeprocedeerde asielzoekers. In dit boekje komt u argumenten tegen die dit bestrijden. Natalija mocht alleen in de noodopvang als ze meewerkte aan terugkeer. Pizan en ook Maryam zijn slechts aan het overleven. Beiden hadden geen idee van Dublin- of Schengen-verdragen, waardoor elke weg binnen Europa wordt uitgesloten.

Diverse mensen uit dit boekje stootten op de onmogelijkheid om nog ergens in deze wereld naar toe te gaan. Dit geeft gevoelens van er niet mogen zijn, niet mogen bestaan. Ze waren aan het overleven, aan het zoeken naar een plek waar ze toch mogen zijn, met hun kinderen. Of, om het met Pizan te zeggen: “Ik was aan het onderduiken met mijn gezin.”

Daarom juist is de hulp aan deze mensen, om perspectief te zoeken in het leven, waar dit perspectief ook moge zijn, zo belangrijk. Hiermee stralen kerken uit dat mensen wèl belangrijk zijn en er mogen zijn – een noodzakelijk tegengif. Mensen die dit afdoen met ‘valse hoop bieden’ hebben de diepte van het begrip ‘menselijke waardigheid’ niet begrepen. Ze doorgronden niet hoezeer deze waardigheid soms wordt aangetast tijdens de asielprocedure. Het is een wonder dat alle mensen uit dit boekje positief in het leven staan en werken aan een zinvol bestaan.

(openings- en slottekst Regioberaden najaar 2011)